

Sygn. akt VPa 44/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Wilga

SSR del. Anna Jabłońska - Socha

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko M. M.

o dopuszczenie do pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 16 stycznia 2014 roku

sygn. akt IV P 84/13

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego należnymi pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Głogowie oddalił powództwo B. K. skierowane przeciwko M. M. o dopuszczenie do pracy.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji powziął po ustaleniu, że wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie V Pa 188/12 Sąd Okręgowy w Legnicy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 19 września 2012 r. w sprawie IV P 93/11 w ten sposób, że ustalił, iż B. K. od dnia 27 lutego 2011 r. był zatrudniony u M. M. na podstawie umowy o pracę. W następstwie powyższego powód, powołując się na wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 12 grudnia 2012 r., zwrócił się do pozwanej z prośbą o podanie daty powrotu do pracy. W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik M. M. poinformował B. K., że nic nie wiadomo mu o przedmiotowym orzeczeniu oraz poprosił o jego przesłanie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo B. K. o dopuszczenie do pracy za nieuzasadnione. Wskazał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby po wydaniu

wyroku przez Sąd Okręgowy w Legnicy w sprawie V Pa 188/12 pozwana odmówiła dopuszczenia powoda do pracy. Sąd I instancji argumentował dalej, że powód, jako osoba niezdolna do pracy, nie mógł zostać dopuszczony do jej wykonywania, zaś wniosek o wskazanie daty powrotu do pracy został złożony po upływie terminu określonego w art. 48 § 1 k.p.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości B. K., zarzucając:

I. błędną wykładnię art. 22 § 1 k.p. poprzez uznanie, że powód nieskutecznie zgłosił żądanie gotowości do pracy w sytuacji, gdy przepis ten wskazuje na zgłoszenie pracodawcy faktu gotowości podjęcia i wykonywania pracy, a okoliczność czy powód ze względów zdrowotnych jest zdolny do jej wykonywania pozostaje bez związku dla ustalenia zasadności żądania pozwu;

II. naruszenie art. 48 § 1 k.p. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy żądanie dotyczy dopuszczenia do pracy po wyroku ustalającym istnienie stosunku pracy, a co najmniej - przyjmując możliwość odpowiedniego stosowania tego przepisu w zaistniałym stanie faktycznym - nierozważenie argumentacji i twierdzeń powoda, że pomimo upływu terminu 7 dni pracodawca nie miał prawa odmowy ponownego zatrudnienia powoda, gdyż nastąpił on z przyczyn niezależnych od niego.

Powołując się na powyższe B. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nakazanie pozwanej dopuszczenia go do wykonywania pracy oraz o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie sposób nie zgodzić się z zarzutem apelacji, że art. 48 k.p. znajduje zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, skoro odnosi się on do roszczenia o przywrócenie do pracy, zaś wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie V Pa 188/12 dotyczył ustalenia istnienia stosunku pracy między B. K. a M. M.. Roszczenie o dopuszczenie do pracy oraz roszczenie o przywrócenie do pracy to dwie różne instytucje prawne, nawet jeżeli znajdują zastosowanie w stosunkowo zbliżonych okolicznościach faktycznych.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 22 § 1 k.p. należy zauważyć, że przepis ten definiuje podstawowe obowiązki stron stosunku pracy (dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia), których zaistnienie statuuje obowiązek pracodawcy dopuszczenia pracownika do świadczenia umówionej pracy. Jak słusznie zauważył powód, wśród konstytutywnych cech stosunku pracy nie wymieniono okoliczności związanych ze stanem zdrowia pracownika, do których odwołuje się Sąd I instancji. W świetle powyższego fakt, że w 2011 r. B. K. został uznany za osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 czerwca 2011 r. nie implikował bezwzględnie decyzji o odmowie dopuszczenia powoda do pracy, skoro ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, jaki jest aktualny stan jego zdrowia. Z tej przyczyny, odmowa dopuszczenia do pracy B. K. (z uwagi na stan jego zdrowia) do pracy na danym stanowisku byłaby uzasadniona dopiero po przeprowadzeniu badań lekarza medycyny pracy stwierdzających przeciwwskazanie do takiej pracy.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy wyprowadził ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprawny logicznie wniosek, że pracodawca nie odmówił dopuszczenia powoda do pracy. Powyższe nie wynika w szczególności z treści pisma pełnomocnika pozwanej, w którym zwrócono się do powoda o przesłanie orzeczenia przywołanego w piśmie z prośbą o wskazanie terminu powrotu do pracy.

Sąd Odwoławczy miał na uwadze, że w oparciu o treść pisma z dnia 2 stycznia 2013 r. pozwana miała możliwość ustalenia, na jakie orzeczenie powołuje się w nim powód, skoro pomiędzy stronami toczyło się tylko postępowanie w przedmiocie ustalenia stosunku pracy. Z tego tytułu nie sposób jednak czynić zarzutu pracodawcy, jeśli uwzględnić

fakt, że do wydania orzeczenia w sprawie VP a 188/12 doszło w dniu 6 grudnia 2012 r., nie zaś (jak wskazywał B. K.) w dniu 12 grudnia 2012 r. Postępowanie pozwanej zmierzające do wyjaśnienia tej rozbieżności było bowiem formalnie poprawne.

Rozpatrując niniejszą sprawę nie można pominąć i tej okoliczności, że po otrzymaniu odpowiedzi na pismo z prośbą o wskazanie terminu powrotu do pracy, B. K. nie podejmował już żadnych czynności, które wyrażałyby jego gotowość do dalszej realizacji stosunku pracy, zaś w toku postępowania przed Sądem I instancji pozwana niezmiennie deklarowała dopuszczenie powoda do pracy na dotychczasowym stanowisku. Nie można było zatem uznać, że pozwana uchyliła się (odmówiła) od realizacji obowiązku dopuszczenia powoda do świadczenia pracy, a tylko w takim przypadku możliwa jest skuteczna (przymusowa) realizacja takiego obowiązku na drodze postępowania sądowego.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację powoda jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparto na treści art. 102 k.p.c. mając na względzie sytuację życiową (stan zdrowia) B. K..